

De schoentjes van Toen

Ze waren van leer, suède, katoen, jute, rubber, touw, plastic, van hard tot snijdens toe en soepel of ze niet bestonden.

Ze kenden hakken als tulpen, deurstoppers, champagneflûtes, briefopeners, en zolen hoog, zo hoog, o, tot plateau.

Ze wogen van amper een ons tot een kilo, varieerden van een nauwelijks verhullend slofje tot schachten over de dij.

Ze hadden neuzen van Cinderella tot Cyrano en Popov tot Pinokkio.

Ze droegen veters, banden, ritsen, knoopjes, drukkers, strikken, gespen, stiksels, lipjes, franjes, initialen, ijzerbeslag, rozetjes van fluweel en vogeltjes van zijde.

Ze werden onafscheidelijk, overbodig, verraderlijk, gehaat, uitgelachen en betreurd.

Ze kwamen in alle kleuren plus zilver en goud.

Maar voorop gaan de zwarte lakschoentjes. Er brandde geen lamp, er was geen maanlicht, maar ik zag ze onder de stoel de hele nacht glimmend staan wachten op mijn zevende verjaardag: de nooit overtroffen schoentjes van toen.

Mensje van Keulen

